Junkro-ja Kubja-sundimisse al, kangeste tööd teggema. Siiski ei ta jätnud jomist mahha; wiimse koppika kandis kõrtso, ja palga willi, mis ta perremehhe käest sai, jubba se olli kõrtsudes jodud, enne kui sedda leigati. Nenda ei ta kañnud milgil wisil naese ja laste eest hoolt, kes näljas seisid; lapsed ei sanud õppetust, issa olli ikka pimme täis, ja emma ei sanud nendega üksi toime. Nenda kaswid nemmad rummalusses ülles, ja hakkasid jo nores põlwes kurja armastama. Ja kas siis Tomal ennesel ehk olli sest jomissest süddame rõmo ja melehead? Ei koggoni. Arro wahhest läks ta kirriko, käis ka, monne aasta takka, laual, agga ei tal olnud seäl jures süddame lotust egga julgust! Jummala sanna kuuldes, tunnistas südda temma wasto ja waewas tedda. Laual käies, teggi õppetaia maenitsus temmale häbbi ja hirmo. Ei ta julgend Jummala, egga hinge peäle mõttelda, ja surma ja tullewa ello meletulletades, tulli kar-

kartus ja wärriseminne temma peäle. Sepärrast ei tal olnud selle mõttega paljo teggemist, waid wõttis holetuma ja kerge melega sedda mõttet agga kautada, ja omma kurja jomisse himmo mõda, ennast õiete hukkatussele ärra anda. Se keigewaesem luggu, mis tal siin ma peäl weel sest meletumast ellust tulli, olli se, et se kange Jummala willi, mis ta ühtepuhko nelas, temma terwise rikkus. Se põllew wiin, mis ta ni rohkeste wõttis, olli temma kopsud ja maksad ja keik temma sissekonña ärrakõrwetanud. Sest ta hakkas põddema ja hirmsaste seest karjuma. Kange kõhha panni temma riñnad kiñni, ja temma ihho kuiwis ärra. Kange wiin piddi, temma arwates, tedda kiñnitama, agga se olli walle; wiin teggi wigga suremaks. Haigusse pärrast sai ta siis sullasest lahti ja ellas nüüd naese jures waewa wisil. Ühhe päwa olli ta pissut nago parrem, ja wõttis sepärrast nou kätte, isse weskele miñna pari wakka wilja-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1796, lk. 20